

kakih šest palcev velika izraste, se pokosí in če je mo-
goče, najboljše v kozolcu posuši, da lepo pirnata ostane.
Ako se ti pa v tretje smili, tako majhno pokositi, ker
še pri ugodnem vremenu in dobri zemlji včasí lep pri-
delek daje, pa za živinsko klajo obrni tisto, ki ti je je-
seni nova izrastla, ko si strnišče pokosil.

Jez delam tako že kakih 15 let, in svinje mi vselej

pri dobri reji ostanejo. Ako se svinjam po dvakrat na
dan pomije dajejo, se jim dá čisto suhe detelje po kake
dvakrat ali trikrat, kakor je pač potreba.

Kdor še tega ne vé, naj poskusi; zagotavljam ga,
da mi bo hvaležen, posebno kadar druge sušine za
zimsko klajo ni moč pripraviti.

Pri sv. Krištofu na Štajarskem.

J. Z.

Neizmernemu Bitju.

Luíza Pesjakova.

Dvigni se um in prepevaj iz ječe prerevne te zemlje
Slavo in hvalo Bogú, kateri vrh neba bedí;
Dvigni se um in popiši z žarečo, hvaležno besedo
Svetih njegovih lastnost silno, nezmerno premoč.
Drzno, nečimerno bode gotovo tvoje početje
Kajti očitna dovolj lastna nezmožnost ti je,
Ali Bog je ljubezen in njej se le bližaj brez straha!

Tebi prečistemu duhu neznana je vsaka sestava;
V bitji enojen in prost kakor v dejanji si vsem;
Ravno zató si nezmeren in čuda si poln ino vzvišan,
Ker veličastnosti dom vselej enojnost je b'la.
Tebi se klanjamo, tebe le molimo v resnici in v duhu;
Čistosti tvoje plamen greje krepčaje srce,
Svetost razsiplje in zlogo in mir in blagoslov vedno.

Slava in čast ino hvala večnosti večnemu kralju,
Kteri od veka do zdaj ino na veke živí;
Predno vpodobil nebó je in zvezdice, solnce in luno,
Gore in krasno zemljó — vladal je že ino bil.
Zemlja preide, vse spremeni se, vse se postara,
Prešlo celó bo nebó, ali ostal bode On,
Nepremisljiv bode večno, Večni pojemal ne bode.

Vsepričujoči Gospod, povsod si na zemlji, vrh neba,
V solncu presvitlo žariš, sladko se v zvezdah smehljaš;
V sape vršenji te slišim in v tresku gromenja,
V cvetji te najde pogled kakor v samoti puščav,
Slutim te v petji pogozdnem, v šumenji penečih valov —
Tebe pozdravljam povsod, kamor se koli ozrem,
Zlasti srečujem in čutim te v revnosti lastnega srca.

Groza presveta se v meni prebuja in sladko veselje;
Kedar si misli srcé: vsegavedoč si moj Bog!
Tvoje presvitile oči — jasnejše ko solnce nebeško —
Brezna predirajo noč ino globino morjá.
Dobro ti zuano je bilo vse stvarstvo že predno je bilo,
Misel vsaktero ti veš, britkosti šteješ solzé,
Skrivnost zgine pred tabo in zmota pretemna preide.

Vsegamogočen si, Stvarnik vesoljnosti krasne, nezmerne,
V rokah se ziblje ti svet, kakor venoče peró;
Kaj je človeka vmrljivega prizadevanje ubogo,
Ako premišlja to moč, ktera končuje na hip
Stvarstvo prekrasno, pahnivši spet v prah, kar 'z praha
je vzela,
Ako primerja si moč, ki si postavlja spomin
V rožici, kateri cvetje varuje nevihti nakljube.

Kdor se le drzne tebe premišljati, ljubi te srčno,
Al zadosti častil, vendar ne bo te nikol';
Ti si bitje izvirne svetosti in tvoje le slave
Polno osvetje je vse, polno le nje je nebó.
Tebi, presveti svetosti se gnjusi, kar je nečisto,
Svetemu ljubo je to, kar 'ma ljubezen za vred,
Stezico kažeš nam tjekaj, kjer večna doní ti hosana.

Ogledovaje kraljestvo narave strmím vsa zavzeta,
Čuda mi vredna za res bilka je vsaka in črv,
Kras vsega stvarstva: božjo podobo, človeka prečislam
In osteklí mi okó, ko se po svodu ozré.
O, globočina bogastva, modrósti ino spoznanja!
Nikdo ti svetoval ni, nikdo še ni te umel,
Nerazumljive so poti, premodri so tvoji nameni.

V roki sodnikovi tehtnica vedno je zlata, pravična,
Vsakemu ceni na njej vrednost njegovih dejanj.
Resne, vpravičene same ob sebi njegove so sodbe,
Svitel je božji pogled, jasen njegov je ukaz.
Torej le upaj pretrdno, ako te vse zaničuje,
Ako preganja te svet, vbogi popotnik zemljé,
Saj te podpira uteha nebeška: Bog je pravičen!

Da bi dobroto tvojo nezmerno dostojno izrekle,
Ni jih na zemlji besed, ni jih v nebesih glasov;
Žarke njene nebeške raztezaš čez stvarstvo vesoljno:
Ladjo privajaš na breg, da je ne vniči natok,
Slepeca brezna ubraniš in solze otiraš nesreči,
Materno pošlješ srcé detetu, da mu je varh,
Ino preskrbno bediš nad siroto, da s poti ne zajde.

Kedar nada presvitla človeka nezvesto zapušča,
Ko mu obupanja bol dušo trpinči z močjó,
Takrat se bliža ubogemu sladko poslanstvo nebeško:
Da zanesljiv ino mil mili nebes je Gospod.
Sina zgubljenega sveto usmiljenje cló še objema,
Da se mu milosti vek zopet na novo smehlja,
Milosti, ktera z življenjem plačala je grehe človeštva.

Res veličasten po svojih lastnostih Stvarnik si modri,
In z veličastva kalí slava nebeška ti v last.
Sam po sebi si vzvišan al zvišanost tud' razodevaš,
Tvoja mogočnost je vir, milost nje čisti odtok.
Nado, pokornost, ljubezen izbujaš v vesoljnosti celi,
Ino odmev teh čutil krepko se v meni glasi,
Ko ti poklanjam, Mogočni, revne te pesmi daritev! —